

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 16

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 14 ianuarie 2002

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 281 din 30 octombrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească.....	2-3	Decizia nr. 346 din 18 decembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată.....	9-11
Decizia nr. 282 din 30 octombrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.....	3-5	Decizia nr. 354 din 19 decembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 și 17 din Legea nr. 1/1970 privind organizarea și disciplina muncii în unitățile socialiste de stat.....	12-13
Decizia nr. 316 din 20 noiembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2000 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 217/1999 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit.....	6-7	★	
Decizia nr. 338 din 4 decembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe.....	7-9	Lista cuprinzând autorizațiile de comercializare în vigoare la data de 31 decembrie 2001, eliberate de Ministerul Finanțelor Publice agenților economici producători interni și importatori de alcool etilic rafinat, distilate din cereale, distilat de vin, alte distilate de origine agricolă și de băuturi alcoolice spirtoase.....	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 281**

din 30 octombrie 2001

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV alin. 3
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea
Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Maramureș — Secția comercială în Dosarul nr. 2.087/2000.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 martie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 2.087/2000, **Tribunalul Maramureș — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească**, excepție ridicată de instanță din oficiu, în cadrul unui litigiu de muncă ce are ca obiect contestația formulată împotriva desfacerii disciplinare a unui contract de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate instanța de judecată susține că dispozițiile ordonanței criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 114, deoarece prin acestea „nu se puteau modifica dispozițiile unei legi organice cum este Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească“. În ceea ce privește art. IV alin. 3 din aceeași ordonanță se consideră că dispozițiile acestuia încalcă art. 49 din Constituție, întrucât restrâng drepturile procesuale ale părților, în sensul că acestea „nu vor avea o judecată echitabilă la care au dreptul potrivit art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată prin Legea nr. 30/1994“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale, consideră că excepția este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. IV alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 17 noiembrie 1999), aprobată și modificată prin Legea nr. 118/2001 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 162 din 30 martie 2001), dispoziții care au următoarea redactare: „*Recursurile declarate sau aflate în curs de judecată vor fi trecute la secțiile care judecă conflicte de muncă și litigii de muncă din cadrul tribunalelor.*“

Textele constituționale invocate de instanța de judecată ca fiind încălcate sunt art. 114, referitor la *Delegarea legislativă*, și art. 49, privind *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate fi primită nici una dintre criticile de neconstituționalitate formulate de instanța de judecată.

Astfel, Curtea constată că este nejustificată susținerea potrivit căreia ordonanța de urgență criticată contravine prevederilor constituționale ale art. 114, întrucât ar modifica dispozițiile unei legi organice, și anume Legea nr. 92/1992. În jurisprudența sa, concretizată în numeroase decizii, ca de exemplu Decizia nr. 34 din 17 februarie 1998, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998, și Decizia nr. 15 din 25 ianuarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 14 iunie 2000, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 114 din Constituție nu prevăd interdicția de a se emite ordonanțe de urgență în domeniul legilor organice, limitarea prevăzută pentru ordonanțele emise în baza legii de abilitare nefiind aplicabilă în cazul ordonanțelor de urgență.

Nu poate fi primită nici critica potrivit căreia art. IV alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 contravine art. 49 din Constituție, în sensul că este restrâns exercițiul drepturilor procesuale ale părților. Acest text de lege stabilește instanța competentă să soluționeze recursurile în materia conflictelor de muncă după data înființării completelor specializate create în temeiul art. 17 alin. 1¹—1³ din Legea nr. 92/1992, republicată, modificată și completată prin această ordonanță de urgență.

Potrivit prevederilor constituționale ale art. 125 alin. (3) și ale art. 128, stabilirea competenței și a căilor de atac intră în atribuția exclusivă a legiuitorului, care poate institui reguli deosebite, în considerarea unor situații deosebite, cu condiția de a nu se aduce atingere unor norme sau

principii constituționale. Aceasta înseamnă că existența unor proceduri speciale poate determina și instituirea unor reglementări corespunzătoare, care să atribuie caracter definitiv unor hotărâri judecătorești ori să limiteze într-un fel sau altul exercitarea căilor de atac. Așa fiind, Curtea observă că prevederile constituționale ale art. 49, raportate la cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu sunt incidente în cauză, întrucât stabilirea competenței diferitelor instanțe judecătorești și a căilor de atac împotriva hotărârilor acestora nu lezează dreptul persoanei „la judecarea în mod echitabil, în mod public, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege”, a cauzei sale, nefiind obligatorie existența mai multor grade de jurisdicție.

În acest sens Curtea Constituțională s-a pronunțat prin numeroase decizii, ca de exemplu Decizia nr. 38 din 26 februarie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 13 mai 1998, și Decizia nr. 93 din 27 martie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 249 din 15 mai 2001.

Deoarece în cauza de față nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea în materie a jurisprudenței Curții Constituționale, excepția urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV alin. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/1999 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Maramureș — Secția comercială în Dosarul nr. 2.087/2000.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 octombrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 282
din 30 octombrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gabor — judecător

Petre Ninosu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Ioan Vida — judecător
Gabriela Ghiță — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, excepție ridicată, din oficiu, de Judecătoria Sectorului 4 București în Dosarul nr. 2.415/2000.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența Curții Constituționale, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 februarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 2.415/2000, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.** Excepția a fost ridicată din oficiu de către instanța de judecată într-o cauză civilă care are ca obiect constatarea nulității absolute a unui contract de vânzare-cumpărare și revendicarea unui imobil trecut în proprietatea statului în baza Decretului nr. 223/1974.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că legiuitorul a încălcat principiul separației puterilor, întrucât „face el însuși o apreciere asupra efectelor actelor normative de naționalizare din perioada comunistă”. În dezvoltarea acestei susțineri instanța de judecată arată că legiuitorul, „făcând el însuși aprecieri asupra efectelor actelor normative de naționalizare și evaluându-le, [...] de fapt, face opera instanței de judecată și, astfel, își depășește prerogativele și încalcă prerogativele instanțelor și, totodată, principiul separației puterilor în stat”.

Pe de altă parte, se arată că prin dispozițiile alin. (1) al art. 6 din legea criticată, „în măsura în care se condiționează valabilitatea titlului statului de conformitatea actului normativ de naționalizare cu Constituția în vigoare la momentul adoptării sale”, se încalcă prezumția de constituționalitate a legilor, ținând seama că sub regimul „celor trei constituții comuniste nu exista vreo dispoziție prin care instanțele de judecată să fi fost învestite cu prerogative de control constituțional”. În legătură cu dispoziția legală care se referă la examinarea valabilității titlului statului și prin prisma conformității actului normativ de naționalizare cu tratatele internaționale la care România era parte, se afirmă că în nici una dintre constituțiile anterioare nu există o dispoziție similară celei cuprinse în art. 20 alin. (2) din Constituția adoptată în 1991. În mod asemănător, instanța consideră că, „în măsura în care se condiționează valabilitatea titlului statului de conformitatea actelor normative de naționalizare cu legile în vigoare la momentul adoptării lor, [...] legiuitorul anului 1998 [...] își depășește competența și încalcă prerogativele Adunării Constituante — singura în măsură să stabilească, prin norme constituționale, o ierarhie a actelor normative”.

Referitor la dispoziția cuprinsă în alin. (3) al art. 6 din Legea nr. 213/1998, instanța arată că, „în măsura în care instanțele urmează să aprecieze valabilitatea titlului prin prisma triplei condiționări din finalul alin. (1), devine și ea neconstituțională, întrucât, practic, instanțele de judecată sunt învestite cu prerogative de control constituțional al actelor normative de naționalizare, situație în care legiuitorul își depășește competența încălcând prerogativele Adunării Constituante”.

În afară de aceasta, instanța, având în vedere că actele normative de naționalizare nu mai sunt în vigoare, apreciază că se încalcă, prin dispozițiile legale criticate, și

principiul neretroactivității legii prevăzut la art. 15 alin. (2) din Constituție.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În esență, punctul de vedere al Guvernului are în vedere faptul că instanța, autoare a excepției, nu invocă nici un text constituțional care ar fi fost încălcat de dispozițiile legale criticate, cu excepția art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii. În legătură cu această critică privind caracterul pretins retroactiv al textului criticat, Guvernul consideră că dispozițiile art. 6 alin. (1) din lege „nu înseamnă altceva decât raportarea titlului respectiv la ordinea juridică existentă în momentul constituirii lui, iar nu la cerințele de astăzi”, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale, în speță Decizia nr. 264/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 19 aprilie 2001. Aceeași referire se face de către Guvern și în legătură cu argumentul invocat de instanță cu privire la depășirea atribuțiilor instanțelor judecătorești.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998.

Aceste dispoziții legale au următorul cuprins: „(1) *Fac parte din domeniul public sau privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale și bunurile dobândite de stat în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, dacă au intrat în proprietatea statului în temeiul unui titlu valabil, cu respectarea Constituției, a tratatelor internaționale la care România era parte și a legilor în vigoare la data preluării lor de către stat. [...]*”

(3) Instanțele judecătorești sunt competente să stabilească valabilitatea titlului.“

Critica de neconstituționalitate are la bază susținerea că au fost încălcate prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile“.*

De asemenea, se invocă și încălcarea de către legiuitor a principiului separației puterilor, principiu care, deși nu este consacrat ca atare „*expressis verbis“*, este dedus din prevederile Constituției, așa cum și Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 73/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255/1996; Decizia nr. 96/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251/1996).

Dispozițiile legale criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 136 din 21 octombrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998, Curtea Constituțională, în cadrul controlului abstract, prealabil, de constituționalitate, a stabilit că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 213/1998 sunt constituționale. În esență, Curtea a reținut în considerentele deciziei, între altele: „Condițiile pe care art. 6 din Legea privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia le prevede pentru ca un bun să aparțină domeniului public sau privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale sunt precizate de lege, pentru prima dată, în ceea ce privește aceste categorii de bunuri; aceste condiții sunt în deplin acord cu jurisprudența Curții Constituționale, ca și cu legislația din perioada în care a avut loc dobândirea de către stat a bunurilor respective. Ele corespund totodată reglementărilor în baza cărora s-au retrocedat deja ori au fost stabilite despăgubiri pentru bunurile trecute în proprietatea statului.” De asemenea, Curtea a constatat: „Cu privire la cuprinsul art. 6 din lege, avut în vedere prin obiecția de neconstituționalitate, este evident că acesta nu poate fi considerat ca având caracter retroactiv, de vreme ce se referă la apartenența unor bunuri la domenii ce nu au existat anterior Constituției din anul 1991.” Referitor la dispozițiile cuprinse în alin. (2) și (3) din lege Curtea a stabilit că „alin. (2) și (3) ale art. 6 consacră, pe de o parte, competența instanțelor judecătorești în soluționarea acțiunilor în revendicare privind imobile preluate fără titlu, inclusiv prin violență, iar pe de altă parte, recunoașterea competenței instanțelor de a stabili validitatea titlului de trecere a unor bunuri în proprietatea statului, fără de care nu le poate fi recunoscută competența de a statua în acțiunile în revendicare”.

De asemenea, Curtea Constituțională, în exercitarea atribuțiilor sale de control concret, posterior, de constituționalitate, prin Decizia nr. 264 din 19 decembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 19 aprilie 2001, a respins ca neîntemeiată o excepție de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 213/1998. În cauză se invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 125 alin. (3) și ale art. 144, precum și ale art. 15 alin. (2) și ale art. 20 alin. (2). În considerentele deciziei Curtea a reținut, în esență, că, „În realitate, prin dispozițiile alin. (1) al art. 6 din Legea nr. 213/1998 se stabilește că fac parte din domeniul public sau privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, pe lângă alte bunuri, și acelea care au fost dobândite de stat în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, în temeiul unui titlu valabil”. Curtea a considerat, de asemenea, că „reprezintă o opțiune a legiui-

torului modul în care sunt determinate condițiile de îndeplinirea cărora depinde apartenența bunurilor la domeniul public sau privat al statului, precum și modul în care sunt stabilite criteriile de apreciere a valabilității titlurilor prin care bunurile au fost dobândite, pe baza raportării acestora la cadrul constituțional și legal în vigoare la data preluării bunurilor de către stat”. De asemenea, Curtea a stabilit că „textul art. 6 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia are, așadar, caracterul unei condiționări legale a apartenenței bunurilor preluate de stat în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 la domeniul public sau la domeniul privat al statului. Este constituțional ca Parlamentul să fi optat pentru soluția cuprinsă în textul criticat pentru neconstituționalitate și să considere, în mod indirect, că bunurile care nu au intrat «în temeiul unui titlu valabil» în proprietatea statului să nu fie incluse în domeniul public sau privat al statului și astfel să poată fi revendicate de către cei de la care au fost preluate în mod abuziv, așa cum prevede alin. (2) al art. 6”. Curtea a mai constatat că „prevederile art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 213/1998 nu contravin dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție care consacră principiul neretroactivității legilor”.

În considerentele aceleiași decizii Curtea a reținut, de asemenea, că „este nefondată și critica potrivit căreia prevederile art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 213/1998 încalcă dispozițiile art. 144 din Constituție, care atribuie numai Curții Constituționale dreptul de a controla constituționalitatea legilor. În realitate, prin dispozițiile legale criticate nu se instituie un control de constituționalitate, în sensul dispozițiilor art. 144 din Constituție, cu privire la acte adoptate anterior Constituției din 1991, care și-au epuizat efectele în urmă cu zeci de ani, sub alte regimuri constituționale. Prin aceste dispoziții legale se prevăd unele criterii de care instanțele judecătorești trebuie să țină seama, conform principiului *tempus regit actum*, pentru stabilirea valabilității titlurilor prin care, sub regimul existent în perioada 1945—1989, unele bunuri au fost trecute în proprietatea statului. Opțiunea legiuitorului de a nu recunoaște valabilitatea preluării în proprietatea publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale a bunurilor care au intrat în proprietatea statului fără un titlu valabil nu are nici o legătură cu dispozițiile care prevăd atribuțiile Curții Constituționale în regimul constituțional instituit prin adoptarea Constituției din 1991”.

Deoarece, în cauza de față, nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea, în această materie, a jurisprudenței Curții Constituționale, excepția urmează să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) și (3) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, excepție ridicată, din oficiu, de Judecătoria Sectorului 4 București în Dosarul nr. 2.415/2000.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 octombrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 316

din 20 noiembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2000 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 217/1999 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2000 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 217/1999 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, excepție ridicată de Societatea Comercială „Monte Bianco” — S.A. din Târgoviște în Dosarul nr. 3.597/2001 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și comercial.

La apelul nominal, Societatea Comercială „Monte Bianco” — S.A. din Târgoviște este reprezentată de avocatul Sorin Munteanu; lipsesc celelalte părți, D.G.F.P.C.F.S. Târgoviște și Administrația finanțelor publice Târgoviște, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Avocatul autorului excepției arată că, deși Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2000 nu mai este în vigoare, efectele juridice se mențin, aducându-se astfel prejudicii investitorilor străini.

Reprezentantul Ministerului Public arată că, deoarece anterior sesizării Curții Constituționale Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2000 a fost respinsă de Parlament prin Legea nr. 294/2001, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 3.597/2001, **Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și comercial a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2000 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 217/1999 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Monte Bianco” — S.A. din Târgoviște cu ocazia soluționării unei acțiuni formulate potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990, în contradictoriu cu D.G.F.P.C.F.S. Târgoviște și Administrația finanțelor publice Târgoviște.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) relative la principiul

neretroactivității legii, deoarece abrogă toate facilitățile și scutirile acordate investitorilor străini prin dispozițiile Legii nr. 35/1991, și anume scutirea de plata impozitului pe profit pe o perioadă de 5 ani.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, apreciază că excepția ridicată este nefondată, deoarece dispozițiile legale criticate se aplică pentru viitor și deci nu contravin prevederilor constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată că excepția este inadmisibilă, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2000 a fost respinsă de Parlament prin Legea nr. 294/2001, iar potrivit art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională decide numai asupra legilor și ordonanțelor în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2000, Curtea constată că aceasta nu mai este în vigoare, încetându-și aplicabilitatea în temeiul Legii nr. 294/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 8 iunie 2001.

Așa fiind, rezultă că, în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, potrivit căroră aceasta „[...] decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, de care depinde soluționarea cauzei”, dispoziții coroborate cu cele ale art. 23 alin. (6) din aceeași lege, care prevăd că „[...] excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1) [...]”, excepția de neconstituționalitate cu care Curtea a fost sesizată prin Încheierea din 12 iunie 2001, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și comercial în Dosarul nr. 3.597/2001, urmează să fie respinsă, ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (6) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 6/2000 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 217/1999 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit, excepție ridicată de Societatea Comercială „Monte Bianco” — S.A. din Târgoviște în Dosarul nr. 3.597/2001 al Curții de Apel Ploiești — Secția de contencios administrativ și comercial. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 noiembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 338

din 4 decembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, excepție ridicată de Societatea Comercială „GRIM CD GROUP” — S.A. în Dosarul nr. 7.049/C/2000 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, prin reprezentant. Lipsește Centrul Român pentru Administrarea Drepturilor Artiștilor Interpreți — CREDIDAM, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că prevederile art. 34, coroborate cu cele ale art. 107 și 109 din Legea nr. 8/1996, contravin principiului constituțional al prezumției de nevinovăție prevăzut la art. 23 alin. (8), întrucât „prezumă vinovăția încălcării drepturilor de autor și stabilesc sancțiunea prin plata unei sume de bani, care evident că urmează a se include în prețul de vânzare la raft (de amănunt) al aparatului și va fi suportată de utilizatorul casnic”. Se mai susține că dispozițiile criticate contravin

prevederilor art. 53 și 54 din Constituție. În susținerea celor arătate depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că textele constituționale invocate în motivare nu sunt semnificative în soluționarea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 martie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 7.049/2000, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe**, excepție ridicată de Societatea Comercială „GRIM CD GROUP” — S.A. într-un proces civil privind plata unor drepturi de autor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor art. 54 din Constituție. De asemenea, acesta consideră că cele două alineate ale art. 34 conțin dispoziții contradictorii, deoarece dacă copia privată nu aduce atingere dreptului de autor, „este injustă și contradictorie perceperea remunerației prevăzute la alin. 2, pentru suporturile și aparatele care permit realizarea acestor copii private”.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă, exprimându-și opinia, apreciază excepția ca neîntemeiată.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale

Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată, pe de o parte, că autorul excepției nu invocă dispozițiile constituționale pe care le consideră încălcate, nefiind, în acest fel, îndeplinite cerințele art. 12 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată. Textul fiind imperativ, încălcarea dispozițiilor sale are drept consecință imposibilitatea exercitării controlului de constituționalitate. Este invocată în acest sens jurisprudența Curții exemplificată prin Decizia nr. 338/1997 și prin Decizia nr. 36/1998. Pe de altă parte, se arată că textul art. 54 din Constituție, la care autorul excepției face referire, nu are incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

I. Curtea observă că din actul de sesizare a Curții, precum și din cererea formulată de autorul excepției în vederea susținerii acesteia rezultă că dispozițiile supuse controlului de constituționalitate sunt criticate ca fiind contrare prevederilor art. 54 din Legea fundamentală. Pe de altă parte, cu ocazia dezbaterii excepției în fața Curții Constituționale reprezentantul autorului excepției a mai susținut că sunt încălcate și dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (8) referitoare la prezumția de nevinovăție, precum și ale art. 53 referitoare la contribuțiile financiare ale cetățenilor. Sub acest aspect Curtea reține că este competentă să exercite controlul de constituționalitate numai în limitele sesizării. Altminteri, s-ar proceda la soluționare fără să se fi dat curs normelor procedurale imperative referitoare la exprimarea opiniei de către instanța de judecată, la contradictorialitatea dezbaterilor excepției în fața aceleiași instanțe, la exprimarea punctelor de vedere de către președinții celor două Camere ale Parlamentului și de către Guvern. Prin urmare, este inadmisibilă invocarea unor noi aspecte de neconstituționalitate direct în fața Curții, pentru că aceasta ar determina realizarea unui control de constituționalitate din oficiu. De aceea, în speță Curtea exercită controlul de constituționalitate numai prin raportare la dispozițiile art. 54 din Constituție, text ce are următoarea redactare: „*Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bunăcredință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.*”

II. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 34 din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și alte drepturi conexe, dispoziții ce au următoarea redactare:

„(1) *Nu constituie o încălcare a dreptului de autor, în sensul prezentei legi, reproducerea unei opere fără consimțământul autorului, pentru uz personal sau pentru cercul normal al unei familii, cu condiția ca opera să fi fost adusă anterior la cunoștință publică, iar reproducerea să nu contravină exploatării normale a operei și să nu îl prejudicieze pe autor sau pe titularul drepturilor de exploatare.*”

(2) *Pentru suporturile pe care se pot realiza înregistrări, sonor sau audiovizual, cât și pentru aparatele ce permit reproducerea acestora, în situația prevăzută la alin. (1), se va plăti o remunerație stabilită conform prevederilor prezentei legi.*”

Cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată Curtea constată următoarele:

Dispozițiile art. 34 din Legea nr. 8/1996 trebuie corelate cu cele ale art. 107 din aceeași lege, al cărui conținut este următorul:

— Art. 107: „(1) *Autorii operelor înregistrate sonor sau audiovizual, pe orice fel de suporturi, au dreptul, împreună cu editorii și producătorii operelor respective și cu artiștii interpreți sau executanți ale căror execuții sunt fixate pe aceste suporturi, la o remunerație compensatorie pentru copia privată efectuată în condițiile art. 34 alin. (2) din prezenta lege.*”

(2) *Remunerația prevăzută la alin. (1) va fi plătită de fabricantii sau importatorii de suporturi utilizabile pentru reproducerea operelor și de către fabricantii sau importatorii de aparate ce permit reproducerea acestora. Remunerația se va plăti în momentul punerii în circulație pe teritoriul național a acestor suporturi și aparate și va reprezenta 5% din prețul de vânzare al suporturilor și aparatelor fabricate în țară, respectiv 5% din valoarea înscrisă în documentele organelor vamale pentru suporturile și aparatele importate.*”

(3) *Remunerația prevăzută la alin. (1) se repartizează, prin intermediul organismelor de gestiune colectivă a drepturilor de autor, între autori, artiști interpreți sau executanți, editori și producători, după cum urmează:*

a) *în cazul operelor înregistrate sonor pe suporturi 40% din remunerație revine, în părți negociabile, autorilor și editorilor operelor înregistrate, iar restul de 60% revine, în părți egale, artiștilor interpreți sau executanți, pe de o parte, și producătorilor de înregistrări sonore, pe de altă parte;*

b) *în cazul operelor înregistrate audiovizual pe suporturi, remunerația se împarte în mod egal între autori, artiști interpreți sau executanți și producători.*

(4) *Colectarea sumelor datorate în temeiul alin. (1) se va face de către un singur organism de gestiune colectivă pentru un domeniu, desemnat de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor. Procedura repartizării acestor sume între beneficiari se va stabili printr-un protocol negociat între aceștia.*

(5) *Organismele de gestiune colectivă care colectează sumele datorate în temeiul alin. (1) au dreptul să solicite de la fabricanți și importatori informații privind situația vânzării și, respectiv, a importurilor de suporturi și aparate și să controleze exactitatea acestora.*

(6) *Dreptul prevăzut la alin. (1) nu poate face obiectul unei renunțări din partea autorilor și a artiștilor interpreți sau executanți.*”

Trimiterea de la un text de lege la altul, în cadrul unui anumit act normativ sau la un alt act normativ, este un procedeu frecvent utilizat în scopul realizării economiei de

mijloace. Efectul dispoziției de trimitere constă în încorporarea ideală a prevederilor la care se face trimiterea în conținutul normei care face trimitere. Se produce astfel o împlinire a conținutului ideal al normei care face trimiterea cu prescripțiile celui alt text.

Asupra constituționalității dispozițiilor art. 107, raportate însă la alte texte constituționale, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 180 din 10 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 642 din 8 decembrie 2000, statuând că aceste texte nu contravin Legii fundamentale. În considerentele acestei decizii Curtea a reținut că această remunerație compensatorie pentru copia privată este un drept patrimonial rezultând din dreptul de proprietate intelectuală al titularilor dreptului de autor sau al drepturilor conexe. Art. 107—112 din Legea nr. 8/1996 reglementează o remunerație echitabilă, sub forma unei taxe, aplicată asupra prețului de vânzare al suporturilor și aparatelor fabricate în țară, respectiv asupra valorii înscrise în documentele organelor vamale pentru suporturile și aparatele importate. Caracterul echitabil al

remunerației compensatorii rezultă din faptul că aceasta are valoarea unei contraprestații pentru activitatea creatoare a unor persoane fizice sau juridice de drept privat, activitate pusă în slujba unor terți care în acest fel pot să apară în calitate de debitori.

Soluția pronunțată în această decizie este valabilă și în cauza de față, neintervenind elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Așadar, invocarea de către autorul excepției a încălcării prevederilor art. 54 din Constituție, referitor la exercitarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință, este irelevantă, excepția urmând să fie respinsă și sub acest aspect.

Și, în sfârșit, cu privire la afirmația autorului excepției referitoare la contradicția dintre cele două alineate ale art. 34 din Legea nr. 8/1996 Curtea constată că nu intră în atribuțiile sale examinarea conformității dintre diferite dispoziții legale, ci numai concordanța cu principiile și normele constituționale.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, excepție ridicată de Societatea Comercială „GRIM CD GROUP” — S.A. în Dosarul nr. 7.049/C/2000 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 decembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 346

din 18 decembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător

Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stângu — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Piscicola” — S.A. din Măcin în Dosarul nr. 1.902/1999 al Tribunalului Tulcea.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, ca fiind neîntemeiată, deoarece dispozițiile criticate nu contravin prevederilor art. 41 alin. (2) și ale art. 135 din Constituție. Soluția consacrată de art. 44 din Legea nr. 18/1991, republicată, este rezultatul opțiunii legiuitorului, fiind o problemă de legiferare, și nu de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 februarie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 1.902/1999, **Tribunalul Tulcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Piscicola” — S.A. din Măcin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 44 alin. (2) din Legea nr. 18/1991, republicată, care prevăd trecerea de drept a terenurilor revendicate în proprietatea comunelor, orașelor sau a municipiilor, fără a se reglementa situația imobilelor din proprietatea societăților comerciale, construite cu bunăcredință și cu toate aprobările necesare și care nu pot fi ridicate de pe terenurile revendicate, încalcă prevederile art. 41 alin. (2) și ale art. 135 din Constituție. Se arată, totodată, că aceste prevederi legale defavorizează societățile comerciale care au în exploatare terenuri agricole proprietate de stat, revendicate ca foste izlazuri comunale de către consiliile locale, pe care se află construcții civile și industriale, proprietate a societăților comerciale respective. Autorul excepției apreciază că din compararea prevederilor art. 44 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu cele ale art. 4 din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere se constată că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 41 alin. (2) din Constituție „deoarece consiliile locale sunt tratate diferențiat față de persoanele fizice printr-o ocrotire diferențiată”.

Întrucât, astfel cum susține autorul excepției, instanțele de judecată aplică greșit Legea nr. 18/1991, republicată, în sensul că „profitând de ambiguitatea art. 44 din lege, asimilează categoriile de heleșteie și lacuri cu amenajările piscicole”, prin „dezafectarea și desființarea amenajărilor piscicole” sunt cauzate pagube importante în dauna societăților comerciale care le dețin.

Tribunalul Tulcea, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 din Legea nr. 18/1991, republicată, nu este întemeiată. Se arată că prin reglementările introduse de Legea nr. 18/1991, nu sunt defavorizate societățile comerciale care au în exploatare terenuri agricole proprietate de stat, revendicate ca foste izlazuri comunale de către consiliile

locale, motiv pentru care dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 44 din Legea nr. 18/1991, republicată, este neîntemeiată. Se apreciază că nu pot fi reținute criticile formulate de autorul excepției deoarece soluția consacrată de art. 44 din lege este rezultatul opțiunii legiuitorului. Prin urmare, acestea nu constituie o problemă de constituționalitate, ci de legiferare. Se arată, în continuarea punctului de vedere al Guvernului, că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor art. 41 și 135 din Constituție, deoarece aceste texte constituționale devin incidente după constituirea sau reconstituirea dreptului de proprietate prin aplicarea Legii fondului funciar. De asemenea, din modul în care este formulată excepția, și anume din susținerea autorului excepției potrivit căreia instanțele de judecată aplică greșit legea, rezultă, potrivit aceluiași punct de vedere, că nu este criticată constituționalitatea art. 44 din lege, ci interpretarea ce urmează a se da textului respectiv și unor termeni ai acestuia în hotărârea instanței de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost legal sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 44 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998, dispoziții care au următorul conținut:

„(1) *Terenurile provenite din fostele izlazuri comunale, transmise unităților de stat și care, în prezent, sunt folosite ca pășuni, fânețe și arabil, vor fi restituite în proprietatea comunelor, orașelor și a municipiilor, după caz, și în administrarea primăriilor, pentru a fi folosite ca pășuni comunale și pentru producerea de furaje sau semințe de culturi furajere. Fac excepție suprafețele ocupate cu vii, pomi, seminceri furajeri, heleșteie, lacuri sau cele destinate producerii de legume, fructe ori altă materie primă pentru fabricile de conserve, orezării și câmpuri experimentale, destinate cercetării agricole, ce vor fi compensate în suprafață egală cu teren de aceeași calitate de către societățile comerciale pe acțiuni, în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi.*

(2) *Nerespectarea dispozițiilor alineatului precedent duce la trecerea de drept în proprietatea comunelor, orașelor sau a municipiilor, după caz, a acestor terenuri.*”

Autorul excepției susține că aceste prevederi legale contravin dispozițiilor art. 41 alin. (2) fraza întâi din Constituție, potrivit căroră „*Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular*“, precum și ale art. 135 alin. (1) din Legea fundamentală, care prevăd că „*Statul ocrotește proprietatea*“.

Examinând aceste susțineri, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată pentru considerentele ce urmează:

Textele legale ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate au avut ca scop reconstituirea în proprietatea comunelor, orașelor și municipiilor și în administrarea primăriilor a terenurilor provenite din fostele izlazuri comunale, transmise unităților de stat și care, în prezent, sunt folosite ca pășuni, fânețe și arabil pentru a fi folosite ca pășuni comunale și pentru producerea de furaje sau semințe de culturi furajere. Restituirea nu urma să se facă, potrivit textului de lege, în cazul suprafețelor de teren făcând parte din categorii de folosință superioare pășunilor, fânețelor și arabile, ipoteză în care societățile comerciale deținătoare urmau să compenseze suprafețele respective cu altele de aceeași calitate. Soluția de restituire a unor asemenea categorii de terenuri cuprinse în art. 44 din Legea fondului funciar este rezultatul opțiunii legiuitorului și are la bază exercitarea dreptului pe care statul îl avea de a decide asupra modului în care aveau să fie reparate injustițiile și abuzurile săvârșite în trecut cu privire la proprietatea funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 44 alin. (2) din Legea nr. 18/1991, republicată, ar constitui o expropriere, prin aceea că nu reglementează situația bunurilor din proprietatea societăților comerciale, construite cu bună-credință și cu toate aprobările necesare și care nu pot fi ridicate de pe terenurile revendicate. Astfel sunt încălcate prevederile art. 41 alin. (2) și ale art. 135 din Constituție.

Examinând această critică, Curtea observă că alin. (2) al art. 44 din Legea nr. 18/1991, republicată, care prevede trecerea de drept în proprietatea comunelor, orașelor sau

a municipiilor a terenurilor în cazul în care nu sunt respectate reglementările alin. (1), nu încalcă, sub nici o formă, dreptul de proprietate asupra unor bunuri pe care, legal, autorul excepției le-ar fi dobândit. Pretențiile acestuia referitoare la construcțiile și îmbunătățirile pe care le-a făcut sunt aspecte legate de aplicarea și interpretarea textului legii de către instanțele de judecată, și nu de constituționalitatea acestuia. În consecință, numai instanța de judecată poate stabili în ce măsură lacurile și heleșteiele pot fi asimilate cu amenajările piscicole, dacă prin restituirea terenurilor sunt cauzate pagube în dauna societăților comerciale care le dețin ori situația juridică a imobilelor din proprietatea societăților comerciale, construite cu bună-credință și cu toate aprobările necesare și care nu pot fi ridicate de pe terenurile revendicate.

În fine, nu poate fi primită nici critica în legătură cu așa-zisa inegalitate ce s-ar crea din compararea prevederilor art. 44 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu cele ale art. 4 din Legea nr. 1/2000. În legătură cu acest aspect Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 81 din 25 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 8 iulie 1999, că „*examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins violate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele. Rezultă deci că nu ne aflăm în prezența unei chestiuni privind constituționalitatea, ci a unei simple contrarietăți între norme legale din același domeniu, coordonarea legislației în vigoare fiind de competența autorității legiuitoare*“. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea jurisprudenței Curții, cele statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 81/1999 își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 12, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Piscicola“ — S.A. din Măcin în Dosarul nr. 1.902/1999 al Tribunalului Tulcea. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 decembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 354

din 19 decembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 și 17 din Legea nr. 1/1970 privind organizarea și disciplina muncii în unitățile socialiste de stat

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 și 17 din Legea nr. 1/1970 privind organizarea și disciplina muncii în unitățile socialiste de stat, excepție ridicată de Margareta Sima în Dosarul nr. 2.994/C/2001 al Tribunalului Brașov.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 11 decembrie 2001 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la 18 decembrie 2001 și, apoi, la 19 decembrie 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 mai 2001, pronunțată în Dosarul nr. 2.994/C/2001, **Tribunalul Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 16 și 17 din Legea nr. 1/1970 privind organizarea și disciplina muncii în unitățile socialiste de stat.** Excepția a fost ridicată de Margareta Sima într-o cauză ce are ca obiect contestația formulată de aceasta împotriva deciziei Societății Comerciale „Aro-Palace” — S.A. din Brașov privind suspendarea sa din funcția de director executiv.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 23 alin. (8) și ale art. 38 alin. (1) din Constituție. Astfel, se apreciază că, „fiind un act normativ specific sistemului socialist bazat pe reguli totalitare și care aduceau atingere drepturilor și libertăților cetățenești”, dispozițiile cuprinse în art. 16 și 17 din Legea nr. 1/1970 constituie „o încălcare flagrantă și o violare esențială a dispozițiilor constituționale învederat referitoare la prezumția de nevinovăție, precum și dreptul la muncă, drept ce nu poate fi îngărdit”, întrucât „simpla formulare a unei plângeri penale atrage consecințe juridice dintre cele mai aspre pentru persoana vizată [...]”. Se mai consideră că aceleași texte de lege „încalcă și prevederile cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) din Constituția României care consacra egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și autorităților publice, fără privilegii și discriminări”.

Instanța de judecată, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În acest sens se arată că în situația reglementată de

art. 16 din Legea nr. 1/1970 „nu este vorba de încălcarea prezumției de nevinovăție, ci de gradul de pericol social pe care îl reprezintă prezența persoanei în funcția avută pentru care unitatea angajatoare a formulat plângere penală tocmai pentru faptele care sunt incompatibile cu funcția deținută”, scop în care legiuitorul a prevăzut măsura suspendării din funcție. Se consideră că dispozițiile art. 17 din legea criticată confirmă că „persoana vizată s-a bucurat de prezumția de nevinovăție până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare, deoarece prevede plata salariului de care ar fi beneficiat persoana vizată dacă nu era suspendată din funcție”. De asemenea, se consideră că nu sunt încălcate nici prevederile art. 38 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora dreptul la muncă nu poate fi îngărdit, „deoarece art. 17 din Legea nr. 1/1970 prevede posibilitatea încadrării pe un alt post a persoanei care a săvârșit fapte penale incompatibile cu funcția inițială”, scopul fiind acela de a proteja unitatea angajatoare de prezența unui angajat ce a săvârșit fapte penale în virtutea funcției sale.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Se arată că art. 16 din Legea nr. 1/1970, care dispune suspendarea contractului de muncă numai până la finalizarea plângerii penale, nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (8), potrivit cărora, „Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată”, și nici pe cele ale art. 38 alin. (1) din Constituție, „întrucât pe perioada suspendării contractului de muncă, salariatul se poate angaja la o altă unitate”. În opinia exprimată „art. 16 nu încalcă nici principiul egalității cetățenilor în fața legii, statuat în art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, suspendarea contractului de muncă fiind obligatorie pentru oricare salariat împotriva căruia s-a formulat plângere penală sau a fost trimis în judecată pentru fapte penale”. Pentru aceleași considerente se apreciază că nici susținerile de neconstituționalitate a art. 17 din legea criticată nu sunt întemeiate, deoarece „dispozițiile acestui articol cuprind de fapt măsuri de protecție a persoanei nevinovate pentru care s-a luat măsura suspendării din funcție”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile

legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 și 17 din Legea nr. 1/1970 privind organizarea și disciplina muncii în unitățile socialiste de stat, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 27 din 27 martie 1970.

Aceste dispoziții legale au următoarea redactare:

— Art. 16: „În cazul în care unitatea a făcut plângere penală împotriva unui salariat sau acesta a fost trimis în judecată pentru fapte penale, incompatibile cu funcția deținută, conducerea unității îl va suspenda din funcție. Pe timpul suspendării nu se plătesc drepturile de salariu.”;

— Art. 17: „În cazul constatării nevinovăției salariatului sancționat conform art. 13 sau suspendat din funcție potrivit art. 16, acesta are dreptul la o despăgubire egală cu partea de salariu de care a fost lipsit. Dacă în perioada suspendării din funcție, cel sancționat a ocupat un post ca salariat, despăgubirea se va diminua cu salariul primit în această perioadă.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste texte de lege contravin art. 16 alin. (1) și (2), art. 23 alin. (8) și art. 38 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora:

— Art. 16: „(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.”;

— Art. 23 alin. (8): „Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.”;

— Art. 38 alin. (1): „Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei și alegerea locului de muncă sunt libere.”

Curtea Constituțională, examinând criticile formulate de autorul excepției de neconstituționalitate, constată că dispozițiile art. 16 și 17 din Legea nr. 1/1970 privind organizarea și disciplina muncii în unitățile socialiste de stat, sub aspectul scopului și finalității lor, nu contravin normelor constituționale invocate. Astfel, prevederile art. 16 din Legea nr. 1/1970, în temeiul cărora formularea plângerii

penale împotriva unui salariat determină suspendarea acestuia din funcție, nu contravin dispozițiilor art. 16 din Constituție, deoarece ele nu creează un regim privilegiat pentru salariați, ci instituie un tratament juridic diferit pentru cei care sunt trimiși în judecată pentru fapte penale sau împotriva cărora s-a făcut o plângere penală. Suspendarea din funcție a acestor salariați este o măsură legală care protejează unitatea (societate comercială, regie autonomă etc.) față de pericolul continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale unei fapte penale.

Nici prevederile art. 17 din Legea nr. 1/1970 nu contravin dispozițiilor constituționale invocate. Acestea admit constatarea nevinovăției salariatului suspendat din funcție și îi conferă un drept firesc la despăgubiri. Nici unul dintre textele criticate nu lezează prezumția de nevinovăție atâta vreme cât acest principiu nu este afectat de formularea unei plângeri penale, ci doar de o hotărâre judecătorească definitivă. De asemenea, raportarea dispozițiilor legale criticate la prevederile art. 38 din Legea fundamentală este forțată, deoarece suspendarea din funcție a unei persoane împotriva căreia s-a formulat o plângere penală nu este de natură să îngreudească dreptul la muncă, în condițiile în care persoana în cauză poate să își aleagă un alt loc de muncă.

Referitor la criticile privitoare la caracterul „socialist” al reglementării, Curtea constată că unitățile socialiste au fost transformate în societăți comerciale și regii autonome în temeiul Legii nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, lege ce nu a abrogat Legea nr. 1/1970 în mod expres. De altfel, în acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 71 din 11 mai 1999, prin care a infirmat susținerile din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 82/1997, care stabileau că dispozițiile Legii nr. 1/1970 nu se mai aplică societăților comerciale. Prin aceeași decizie Curtea Constituțională a constatat că unele prevederi ale Legii nr. 1/1970 (art. 13 alin. 4) nu vin în contradicție cu principiile sau cu normele constituționale și, pe cale de consecință, nu pot fi considerate ca abrogate în temeiul art. 150 alin. (1) din Constituție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 și 17 din Legea nr. 1/1970 privind organizarea și disciplina muncii în unitățile socialiste de stat, excepție ridicată de Margareta Sima în Dosarul nr. 2.994/C/2001 al Tribunalului Brașov.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 decembrie 2001.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **Costică Bulai**

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

LISTA

cuprinzând autorizațiile de comercializare în vigoare la data de 31 decembrie 2001, eliberate de Ministerul Finanțelor Publice agenților economici producători interni și importatori de alcool etilic rafinat, distilate din cereale, distilat de vin, alte distilate de origine agricolă și de băuturi alcoolice spirtoase

Nr. crt.	Numărul și data autorizației de comercializare	Denumirea agentului economic (societatea comercială)
I. ALCOOL ETILIC RAFINAT		
1.	28 din 13 aprilie 2001	AGRONAD PRODIMPEX 2000 — S.R.L. Ilfov
2.	18 din 13 aprilie 2001	ALCO ZIM — S.A. Teleorman
3.	22 din 2 aprilie 2001	ALCOOL INTERNATIONAL — S.R.L. Brăila
4.	33 din 7 mai 2001	ALCOPROD SERVICE — S.A. Constanța
5.	83 din 29 noiembrie 2001	ALCORADU — S.R.L. Sibiu
6.	40 din 7 mai 2001	ALFINCOOL — S.A. Iași
7.	38 din 24 mai 2001	APEVIN — S.R.L. Mureș
8.	17 din 27 martie 2001	APOLLO — S.R.L. Botoșani
9.	9 din 26 martie 2001	ARGIROM INTERNATIONAL — S.A. București
10.	64 din 1 septembrie 2001	ALCOOLPROD — S.R.L. Cluj
11.	62 din 1 septembrie 2001	AVEG — S.R.L. Mureș
12.	6 din 26 martie 2001	BACHUS DOLJ — S.A. Dolj
13.	20 din 13 aprilie 2001	BERE SPIRT — S.A. Mehedinți
14.	11 din 26 martie 2001	BIOSIN — S.A. Dolj
15.	61 din 1 septembrie 2001	BERE CONTESA — S.R.L. București
16.	51 din 26 iunie 2001	CERES ALCOHOL TRADING — S.A. Ilfov
17.	52 din 1 iunie 2001	CERNA — S.R.L. Vâlcea
18.	3 din 1 martie 2001*)	CLASS IMPEX — S.R.L. Botoșani
19.	36 din 7 mai 2001	COMPANY CASA RUSU — S.R.L. Maramureș
20.	85 din 23 noiembrie 2001	COMAN PRODUCT — S.R.L. Ilfov
21.	42 din 24 mai 2001	CROI-VICTORIȚA — S.R.L. Suceava
22.	65 din 10 septembrie 2001	COLINARIS — S.R.L. Sibiu
23.	108 din 28 decembrie 2001	DALBERA COM — S.R.L. Botoșani
24.	80 din 17 noiembrie 2001	DISTILERIILE REGUN — S.R.L. Mureș
25.	93 din 6 noiembrie 2001	DO & DO — S.R.L. Ilfov
26.	70 din 12 octombrie 2001	DUMALEX PROD — S.R.L. Ilfov
27.	43 din 1 iunie 2001	DUMCON TRADE — S.R.L. Vâlcea
28.	37 din 22 mai 2001	EUROL INDUSTRIES 97 — S.A. Argeș
29.	19 din 13 aprilie 2001	EXTENSIV COM — S.R.L. Dolj
30.	10 din 26 martie 2001	FUZOOIND — S.A. Neamț
31.	92 din 29 noiembrie 2001	FARES DRINKS — S.R.L. Hunedoara
32.	49 din 1 iunie 2001	GEOALCO — S.R.L. Vâlcea
33.	104 din 15 decembrie 2001	GENT TRADING — S.R.L. Constanța
34.	34 din 7 mai 2001	GRADIȘTEA IMPEX — S.R.L. Brăila
35.	58 din 2 iulie 2001	GLOBAL SPIRITS COMPANY — S.R.L. Prahova
36.	72 din 7 noiembrie 2001	INDAGRA — S.R.L. Olt
37.	48 din 1 iunie 2001	INTERALCOOZ — S.R.L. Maramureș
38.	47 din 1 iunie 2001	INTERAMERICAN TRADING — S.R.L. Maramureș
39.	74 din 7 noiembrie 2001	KARIO PROD — S.R.L. Ialomița
40.	71 din 7 noiembrie 2001	LEISI COM — S.R.L. București
41.	35 din 7 mai 2001	LETA GABI COM — S.R.L. Bistrița-Năsăud
42.	107 din 28 decembrie 2001	LUCI PROD — S.R.L. Satu Mare
43.	15 din 27 martie 2001	MAREX — S.A. Brăila
44.	8 din 26 martie 2001	MEGANI — S.A. Dâmbovița

*) Autorizație suspendată.

Nr. crt.	Numărul și data autorizației de comercializare	Denumirea agentului economic (societatea comercială)
45.	44 din 22 iunie 2001	MIHOC PRIMA – S.R.L. Neamț
46.	69 din 12 octombrie 2001	MONDOTRANS – S.R.L. Ialomița
47.	25 din 24 aprilie 2001	MYT DAN IMPEX – S.R.L. Constanța
48.	32 din 7 mai 2001	NATIONAL – S.R.L. Botoșani
49.	2 din 8 februarie 2001	NIC PROD TRANS '97 – S.R.L. București
50.	50 din 1 iunie 2001	OMEGA TRUST – S.R.L. Iași
51.	39 din 24 mai 2001	PERFECT RENAISSANCE – S.R.L. Timiș
52.	30 din 13 aprilie 2001	PITON COMIMPEX – S.R.L. Vrancea
53.	68 din 12 octombrie 2001	PRIMA COMPANY – S.R.L. Ialomița
54.	84 din 29 noiembrie 2001	PRISMA PROD – S.R.L. Bistrița-Năsăud
55.	41 din 24 mai 2001	PRODAL IMPEX – S.A. Tulcea
56.	13 din 27 martie 2001	PRODALCO MAT – S.R.L. Arad
57.	91 din 29 noiembrie 2001	PRODESCARN – S.R.L. Bihor
58.	14 din 13 aprilie 2001	PRODVINALCO – S.A. Cluj
59.	46 din 1 iunie 2001	PRO INVEST 2000 – S.R.L. Buzău
60.	66 din 13 septembrie 2001	PRODALCOOL – S.A. Vaslui
61.	54 din 21 iunie 2001	PRODALCOROM – S.R.L. Bacău
62.	60 din 2 august 2001	PRODALCOM – S.A. Botoșani
63.	63 din 1 septembrie 2001	QUESTA – S.R.L. Maramureș
64.	90 din 23 noiembrie 2001	ROAIM PRODUCT CARE – S.R.L. Brașov
65.	56 din 21 iunie 2001	RUVA CORA – S.R.L. Argeș
66.	12 din 27 martie 2001	SAB RĂDĂUȚI – S.A. Suceava
67.	81 din 17 noiembrie 2001	SALIX – S.R.L. Bistrița-Năsăud
68.	88 din 29 noiembrie 2001	SAMIFLOR – S.R.L. Cluj
69.	26 din 13 aprilie 2001	SCANDIC DISTILLERIES – S.R.L. Bihor
70.	21 din 24 aprilie 2001	SELENA EXIM – S.R.L. Botoșani
71.	55 din 21 iunie 2001	SILDO – S.R.L. Botoșani
72.	73 din 7 noiembrie 2001	SORPAU – S.R.L. Dâmbovița
73.	23 din 13 aprilie 2001	SPED PRODUCȚIE – S.R.L. Ilfov
74.	24 din 26 aprilie 2001	SPIRT GHIDGENI – S.A. Galați
75.	1 din 4 ianuarie 2001	SUPREM – S.R.L. Vâlcea
76.	115 din 28 decembrie 2001	STEMAR – S.R.L. Iași
77.	7 din 26 martie 2001	TOMAS JUNIOR – S.R.L. Hunedoara
78.	86 din 23 noiembrie 2001	TOTAL MIHOC PROD – S.R.L. Neamț
79.	59 din 5 iulie 2001	TRADE VENTURE AND PROJECTS – S.A. Caraș-Severin
80.	31 din 13 aprilie 2001	TRUST LF INTERNATIONAL TRADE – S.R.L. Ilfov
81.	67 din 12 octombrie 2001	TRACIA NATIONAL – S.A. Argeș
82.	82 din 17 noiembrie 2001	UNU APRILIE STAR – S.R.L. Vâlcea
83.	4 din 26 martie 2001	VINALCOOL ARGES – S.A. Argeș
84.	106 din 15 decembrie 2001	ZORBA – S.R.L. Tulcea

II. DISTILATE DIN CEREALE, DISTILAT DE VIN, ALTE DISTILATE DE ORIGINE AGRICOLĂ

1.	72 din 7 noiembrie 2001	INDAGRA – S.R.L. Olt
2.	100 din 6 decembrie 2001	SELENA EXIM – S.R.L. Botoșani
3.	115 din 28 decembrie 2001	STEMAR – S.R.L. Iași

III. BĂUTURI ALCOOLICE SPIRTOASE

1.	79 din 7 noiembrie 2001	ALLIED DOMECC SPIRITS & WINE (ROMANIA) – S.A. București
2.	103 din 6 decembrie 2001	COR-ALPINA TRADING – S.R.L. București
3.	110 din 28 decembrie 2001	AMNAR PROD – S.R.L. Suceava
4.	112 din 28 decembrie 2001	ALBA LUPA – S.R.L. Botoșani

Nr. crt.	Numărul și data autorizației de comercializare	Denumirea agentului economic (societatea comercială)
5.	109 din 28 decembrie 2001	BATER PROD — S.R.L. Bihor
6.	85 din 23 noiembrie 2001	COMAN PRODUCT — S.R.L. Ilfov
7.	93 din 6 decembrie 2001	DO & DO — S.R.L. Ilfov
8.	77 din 7 noiembrie 2001	EUROAVIPO — S.A. București
9.	99 din 6 decembrie 2001	EUROAVIPO — S.A. București
10.	95 din 6 decembrie 2001	HEINRIG IMPEX — S.R.L. — FILIALA BUCUREȘTI — București
11.	97 din 6 decembrie 2001	LUCIANA — S.R.L. Dolj
12.	98 din 6 decembrie 2001	MAGNOLIA INTERCOM '93 — S.R.L. Buzău
13.	89 din 23 noiembrie 2001	MAREX — S.A. Brăila
14.	114 din 28 decembrie 2001	MARELDO — S.R.L. Vâlcea
15.	75 din 7 noiembrie 2001	MONDOTRANS — S.R.L. Ialomița
16.	102 din 6 decembrie 2001	MONDOTRANS — S.R.L. Ialomița
17.	111 din 28 decembrie 2001	PRODALCOM — S.A. Botoșani
18.	78 din 7 noiembrie 2001	REGATO PROD COM '2000 — S.R.L. București
19.	101 din 6 decembrie 2001	RESURSE COM — S.A. Olt
20.	96 din 6 decembrie 2001	ROMGRAF — S.R.L. Neamț
21.	116 din 28 decembrie 2001	ROYAL CIGARS — S.R.L. Bihor
22.	88 din 29 noiembrie 2001	SAMIFLOR — S.R.L. Cluj
23.	76 din 7 noiembrie 2001	SANTO INTERNATIONAL — S.R.L. București
24.	100 din 6 decembrie 2001	SELENA EXIM — S.R.L. Botoșani
25.	87 din 23 noiembrie 2001	SPEED PRODUCȚIE — S.R.L. Ilfov
26.	115 din 28 decembrie 2001	STEMAR — S.R.L. Iași
27.	94 din 6 decembrie 2001	UTOVALCO — S.R.L. Maramureș
28.	105 din 6 decembrie 2001	VINALCOOL — S.A. Argeș

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
